

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 308/2010-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. K. M., súdneho exekútora, K., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s právom na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 Co 364/2009-330 z 24. februára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. K. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júna 2010 doručená sťažnosť JUDr. Ing. K. M., súdneho exekútora, K. (ďalej len „sťažovateľ“),

zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s právom na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 364/2009-330 z 24. februára 2010.

Sťažovateľ vykonával exekúciu vo veci oprávnenej S., a. s. (ďalej len „oprávnená“), proti povinnému Ing. J. N. (ďalej len „povinný“). Dňa 7. augusta 1998 vydal sťažovateľ upovedomenie o začatí exekúcie predajom nehnuteľnosti. Dňa 17. septembra 1998 vydal sťažovateľ exekučný príkaz na zriadenie exekučného záložného práva na nehnuteľnosť zapísanú na liste vlastníctva č. 4313 v katastrálnom území L. (ďalej len „nehnuteľnosť“). Týmto úkonom bola pohľadávka oprávnenej vymáhaná v exekučnom konaní a trovy exekúcie zabezpečené záložným právom na nehnuteľnosti k 25. septembru 1998. Sťažovateľ vydal 20. novembra 1998 dražobnú vyhlášku, v ktorej bol určený termín dražby nehnuteľnosti na 21. december 1998 o 9.30 h.

Do exekučného spisu sťažovateľa bola 17. decembra 1998 doručená na vedomie vylučovacia žaloba opatrená podacou pečiatkou Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo 16. decembra 1998, ktorú podal Ing. M. S., ako „*právny predchodca žalobcu v konaní, v ktorom bolo vydané rozhodnutie, ktoré sťažovateľ napáda touto sťažnosťou*“ (ďalej aj „právny predchodca žalobcu“). V žalobe bolo uvedené, že 2. decembra 1998 Ing. M. S. odstúpil od kúpnej zmluvy, ktorou previedol nehnuteľnosť, ktorá bola predmetom exekúcie na povinného, a z tohto dôvodu 16. decembra 1998 podal návrh na začatie konania Okresnému súdu Liptovský Mikuláš. Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 11 C 321/98-24 z 22. januára 1999, ktorý nadobudol právoplatnosť 6. apríla 1999, bolo určené, že odstúpením Ing. M. S. od zmluvy sa táto od začiatku zrušuje.

Sťažovateľ uskutočnil dražbu nehnuteľnosti 21. decembra 1998. Na základe návrhu sťažovateľa z 15. januára 1999 Okresný súd Liptovský Mikuláš schválil príklep exekútora 27. januára 1999.

Ing. M. S. podaním doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš 22. októbra 2001 zbral svoj návrh na začatie konania o výlučenie veci z exekúcie späť a toto konanie bolo uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 9 C 351/98 z 30. októbra 2001 zastavené.

Právna nástupkyňa Ing. M. S., A. P. (ďalej len „žalobkyňa“), sa žalobou podanou Okresnému súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) domáhala od sťažovateľa zaplata sumy 4 800 000 Sk a prísl. z titulu náhrady škody, ktorú jej sťažovateľ spôsobil exekučnou činnosťou tým, že 21. decembra 1998 vykonal dražbu nehnuteľnosti napriek tomu, že jej právnym predchodcom Ing. M. S. bola podaná žaloba o vylúčenie veci z exekúcie, o čom bol sťažovateľ informovaný.

Rozsudkom okresného súdu č. k. 22 C 138/00-91 zo 16. mája 2002 bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť žalobkyni sumu 4 800 000 Sk a prísl. a nahradiť trovy konania.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. Uznesením krajského súdu sp. zn. 15 Co 524/02 z 3. septembra 2003 bol napadnutý rozsudok okresného súdu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

Ďalším rozsudkom okresného súdu č. k. 22 C 138/2000-179 z 13. júna 2006 bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť žalobkyni sumu 4 800 000 Sk a prísl. a nahradiť trovy konania.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ opäť odvolanie. Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 417/2006 z 28. marca 2007 bol napadnutý rozsudok okresného súdu zmenený a žaloba bola zamietnutá. Uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Co 417/2006 z 26. apríla 2007 bola sťažovateľovi priznaná náhrada trov konania.

Na základe dovolania žalobkyne Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 5 Cbo 179/2007-278 zo 17. júna 2009 zrušil rozsudok

krajského súdu z 28. marca 2007 a rovnako aj jeho uznesenie z 26. apríla 2007 a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

Po vrátení veci na ďalšie konanie krajský súd rozsudkom č. k. 5 Co 364/2009-330 z 24. februára 2010 potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 22 C 138/2000-179 z 13. júna 2006 v časti, v ktorej bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť žalobkyni sumu 4 800 000 Sk a prísl. a v prevyšujúcej časti ho zrušil a vec vrátil okresnému súdu ďalšie konanie.

Sťažovateľ zastáva názor, že rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 364/2009-330 z 24. februára 2010 došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s právom na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Sťažovateľ poukazuje na to, že v predmetnom konaní boli súdmi rôznych stupňov vyjadrené v odôvodneniach ich jednotlivých rozhodnutí právne závery, ktoré posudzovali nárok žalobkyne odlišne. Odlišnosť týchto právnych názorov sa týkala najmä posúdenia právnych účinkov podania žaloby o vylúčenie veci z exekúcie na prebiehajúce exekučné konanie, teda toho, či doručením žaloby o vylúčenie veci z exekúcie na vedomie súdnemu exekútorovi sa má súdny exekútor zdržať pokračovania v exekúcii predajom nehnuteľnosti.

Podľa názoru sťažovateľa povinnosť súdneho exekútora zdržať sa pokračovania v exekúcii predajom nehnuteľnosti potom, ako mu bola na vedomie doručená žaloba o vylúčenie veci z exekúcie, nevyplýva z nijakého ustanovenia Exekučného poriadku, a preto nemohlo z jeho strany dôjsť k porušeniu zákonom ustanovenej povinnosti ako jedného zo základných predpokladov nároku na náhradu škody.

Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje na to, že odvolací súd v odôvodnení sťažnosťou napadnutého rozsudku uviedol, *„že aj keď z ustanovení Exekučného poriadku nevyplýva, že by doručením žaloby o vylúčenie veci z exekúcie sa exekútor mal zdržať pokračovania v exekúcii predajom nehnuteľnosti a vyhlásená dražba mala byť zrušená,*

alebo vznikla zákonná prekážka vykonania exekúcie, bol urobený záver, že o vynaložení všetkého úsilia zo strany sťažovateľa, t. j. každej možnej starostlivosti, ktorú by bolo možné za daných podmienok vyvinúť, aby sa zabránilo vzniku škody, by šlo len vtedy, ak by bol na podnet právneho predchodcu žalobkyne, ktorý sťažovateľovi doručil excindačnú žalobu na uvedení skutočnosť prihliadol a oznámil ju exekučnému súdu, počkal s vykonaním exekúcie a v nej nepokračoval.“.

Tento záver krajského súdu nemá podľa názoru sťažovateľa oporu v žiadnom ustanovení Exekučného poriadku ani iného právneho predpisu a ako taký je arbitrárny a svojvoľný. Sťažovateľ je toho názoru, že *„V priebehu celého konania nebolo žiadnym zo súdov konštatované, ktorú zákonom uloženú povinnosť sťažovateľ ako súdny exekútor pri výkone exekúcie porušil.*

... Objektívna zodpovednosť sťažovateľa neznamena totíž zodpovednosť za akúkoľvek škodu, ku ktorej v konaní došlo, ale zodpovednosť za škodu, ku ktorej došlo protiprávnym konaním bez ohľadu na zavinenie.“.

Sťažovateľ zdôrazňuje, že ako súdny exekútor mal postavenie verejného činiteľa, a preto sa naňho vzťahuje ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Sťažovateľ tiež poukazuje na to, že rozhodnutie Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. Er 844/98, ktorým súd schválil príklep exekútora 27. januára 1999, nebolo nijak spochybnené ani napadnuté. Podľa jeho názoru mohol právny predchodca žalobkyne podať *„námietky proti príklepu, podať odvolanie proti rozhodnutiu súdu, ktorým súd schválil príklep, využiť mimoriadne opravné prostriedky proti rozhodnutiu súdu, a to dovolanie, resp. podnet na podanie mimoriadneho dovolania“.*

Sťažovateľ tiež namieta, že nie je pravdivé tvrdenie okresného súdu, ktoré nenapravil ani krajský súd, že sťažovateľ predal nehnuteľnosť, ktorá nebola vo vlastníctve povinného.

Ďalej sťažovateľ uvádza, že právny predchodca žalobkyne stratil možnosť disponovať s nehnuteľnosťou nie uskutočnením dražby, ale až právoplatnosťou rozhodnutia o schválení udelenia príklepu súdom, keď sa vydražiteľ stal vlastníkom draženej nehnuteľnosti, a nie je preto daný ani jeden zo základných predpokladov zodpovednosti za škodu, a to príčinná súvislosť medzi údajným protiprávnym konaním sťažovateľa a údajnou škodou vzniknutou žalobkyni. Sťažovateľ uvádza, že nebolo preukázané, že v čase konania dražby už bolo vložené v katastri nehnuteľností vlastnícke právo k nehnuteľnosti opätovne v prospech Ing. M. S. a že teda povinný v čase konania dražby už nebol vlastníkom nehnuteľnosti.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po jej prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa

- na súdnu ochranu, zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s právom na ochranu jeho vlastníckeho práva, podľa článku 20 ods. 1 vety druhej Ústavy SR a

- na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s právom na pokojné užívanie majetku zakotveného v článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co 364/2009-330 zo dňa 24. 2. 2010.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému súdu v Košiciach pokračovať v porušovaní práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co 364/2009-330 zo dňa 24. 2. 2010 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného vyplýva, že jednou z úloh ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je posúdiť jej opodstatnenosť. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podstatou sťažnosti je námietka sťažovateľa, v zmysle ktorej zo žiadneho ustanovenia Exekučného poriadku ani iného právneho predpisu nevyplýva povinnosť súdneho exekútora počkať s vykonávaním exekúcie predajom veci až do právoplatného rozhodnutia súdu v konaní o vylúčení veci z exekúcie. Opačný právny názor, na ktorom krajský súd založil sťažnosťou napadnutý rozsudok, nemá podľa názoru sťažovateľa oporu v zákone, a preto je arbitrárny (svojvoľný).

V súvislosti s posudzovaním opodstatnenosti sťažnosti ústavný súd poukazuje na relevantné ustanovenia Exekučného poriadku.

Podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanci v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona. Exekútor sa zbaví zodpovednosti, ak preukáže, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho požadovať.

Podľa § 55 ods. 1 Exekučného poriadku právo na vec, ktoré nepripúšťa exekúciu, môže tretia osoba uplatniť voči oprávnenému na súde návrhom na vylúčení veci z exekúcie podľa osobitného predpisu.

Podľa § 56 ods. 3 Exekučného poriadku aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená (§ 57).

Podľa § 57 ods. 1 písm. e) Exekučného poriadku exekúciu súd zastaví, ak bolo právoplatne rozhodnuté, že exekúcia postihuje vec, na ktorú má niekto právo nepripúšťajúce exekúciu (§ 55).

Podľa § 140 ods. 2 písm. k) Exekučného poriadku dražobná vyhláška musí obsahovať výzvu, aby uplatnenie práv, ktoré nepripúšťajú dražbu (§ 55 ods. 1), sa preukázalo pred začatím dražby s upozornením, že inak by sa také práva nemohli uplatniť na ujmu vydražiteľa, ktorý bol dobromyseľný.

Podľa § 147 ods. 1 Exekučného poriadku dražiteľa, oprávnený, povinný, zástupcovia obce a obvodného úradu (§ 137 ods. 2), ak sú prítomní na dražbe, môžu vzniesť u exekútora námietky proti udeleniu príklepu. Okrem toho môže do troch dní odo dňa dražby vzniesť námietky každý, komu v rozpore s ustanovením § 141 ods. 2 nebola doručená dražobná vyhláška, a preto nebol na dražbe prítomný.

Podľa § 147 ods. 2 Exekučného poriadku námietky sa zapisujú do zápisnice. O námietkach rozhoduje súd (§ 45). Proti rozhodnutiu súdu o námietkach nie je prípustné odvolanie.

Podľa § 148 ods. 1 Exekučného poriadku udelenie príklepu podlieha schváleniu súdom (§ 45). Proti rozhodnutiu súdu o príklepe nie je prípustné odvolanie.

Ústavný súd v súvislosti s posudzovaním opodstatnenosti sťažnosti považoval za potrebné poukázať na relevantnú časť rozsudku okresného súdu č. k. 22 C 138/2000-179 z 13. júna 2006, v ktorej sa uvádza:

„Oznámením Ing. M. S. o podaní žaloby o vylúčenie veci z exekúcie a návrhom na zastavenie exekúcie, vznikla zákonná prekážka vykonaniu exekúcie predajom nehnuteľností, preto mal odporca po doručení návrhu na vylúčenie veci z exekúcie dňa 17. 12. 1998 túto skutočnosť oznámiť súdu a navrhnúť povolenie odkladu exekúcie predajom predmetnej nehnuteľnosti podľa § 56 ods. 3 Exekučného poriadku do ukončenia konania o vylúčenie veci z exekúcie pred OS v Liptovskom Mikuláši sp. zn. 9 C 351/98.

Z ustanovenia exekučného poriadku je zrejmé, že ak nie sú splnené podmienky vykonania exekúcie predajom nehnuteľností a dražby, nemožno exekúciu vykonať, ako to vyplýva z ust. § 134 ods. 1 Exekučného poriadku.

V zmysle ust. § 33 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanci v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona. Exekútor sa zbaví zodpovednosti, ak preukáže, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho požadovať.

Odporca vykonal exekúciu predajom nehnuteľnosti, ktorá nebola vo vlastníctve povinného a tým zasiahol do práv právneho predchodcu navrhovateľky a spôsobil mu škodu.

... Vznik škody je daný skutočnosťou, že Ing. S. do uskutočnenia dražby a následným schváleným príklepom stratil akúkoľvek možnosť nakladať s vydraženou nehnuteľnosťou a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a výkonom exekučnej činnosti je v samotnom postupe odporcu, ktorý ako exekútor vykonal dražbu i napriek tomu, že mala byť zrušená mal sa teda zdržať pokračovania výkonu exekúcie vzhľadom na to, že už 17. 12. 1998 mu bol doručený návrh o vylúčenie veci z exekúcie, teda zodpovedá za vzniknutú škodu na ktorú ho súd zaviazal v celkovej výške 4.800.000,- Sk a prisl. “

V relevantnej časti odôvodnenia sťažnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 364/2009-330 z 24. februára 2010 sa najmä uvádza:

„V prvom rade treba zdôrazniť, že pokiaľ dovolací súd poukázal na teoretickú právnickú literatúru, ktorá sa prikláňa k povinnosti exekútora počkať s vykonaním exekúcie v prípadoch podania excindačnej žaloby... znamená to, že si tento právny názor osvojil a tak je tento právny názor pre odvolací súd záväzný.

Aj keď zo žiadneho ust. cit. EP výslovne nevyplýva, žeby doručením žaloby o vylúčenie veci z exekúcie exekútorovi sa ten mal zdržať pokračovania v exekúcii predajom nehnuteľnosti a vyhlásená dražba mala byť zrušená, lebo vznikla zákonná prekážka vykonania exekúcie, bol urobený záver, že o vynaloženie všetkého úsilia zo strany žalovaného, t. j. každej možnej starostlivosti, ktorú by bolo možné za daných podmienok konkrétneho prípadu vyvinúť, aby sa zabránilo vzniku škody, by šlo len vtedy ak by bol na podnet právneho predchodcu žalobkyne, ktorý mu doručil excindačnú žalobu, na uvedení skutočnosť prihliadol a oznámil ju exekučnému súdu, počkal s vykonaním exekúcie a v nej nepokračoval.

V prejednávanej veci bolo nepochybne a jednoznačne zistené – a žalovaný to ani nepopieral – , že v čase konania dražby vedel, že na nehnuteľnosti niekto iný uplatňuje právo vylučujúce vykonanie exekúcie. Nemôže byť spor o tom, že ak by bol po doručení excindačnej žaloby 17. 12. 1998, oznámil túto skutočnosť exekučnému súdu a s vykonaním exekúcie počkal, exekučný súd by bol mohol podľa § 56 ods. 3 cit. EP povoliť odklad

exekúcie predajom predmetnej nehnuteľnosti do ukončenia konania 9 C 351/98 OS o vylúčenie veci z exekúcie.“

Vychádzajúc z citovaného ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných zásad exekučného konania je, že oprávnený má byť uspokojovaný výlučne z majetku povinného, a nie z majetku tretej osoby. Vzhľadom na to, že v priebehu exekučného konania nemožno vylúčiť situáciu, keď úkony exekútora postihnú aj veci, ktoré nepatria povinnému, ale svedčí im právo tretej osoby, proti ktorej je exekúcia neprípustná, obsahuje Exekučný poriadok v § 55 ods. 1 možnosť podania žaloby o vylúčenie veci z exekúcie, tzv. excindačnej žaloby tretími osobami. Zmyslom zakotvenia inštitútu žaloby o vylúčenie veci z exekúcie je zabezpečenie ochrany vlastníckych práv tretích osôb, prostredníctvom ktorej možno zabrániť tomu, aby nedošlo v rámci exekučného konania k predaju veci nepatriacej povinnému. Tento záver je možné vyvodiť aj z ustanovenia § 140 ods. 2 písm. k) Exekučného poriadku.

Ak má byť naplnený zmysel a účel žaloby o vylúčenie veci z exekúcie, mal by súdny exekútor v prípade, že mu je podanie takejto žaloby oznámené, počkať na právoplatné rozhodnutie súdu o takejto žalobe, prípadne informovať exekučný súd o podaní excindačnej žaloby, pričom tento súd môže aj bez návrhu povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená. Len takýto postup súdneho exekútora zodpovedá zmyslu a účelu excindačnej žaloby, ako aj požiadavke vynaloženia všetkého úsilia, ktoré možno od súdneho exekútora požadovať.

Povinnosť súdneho exekútora vyčkať s predajom veci v rámci exekučného konania potom, ako sa dozvedel o podaní žaloby o vylúčenie veci z exekúcie (prípadne povinnosť oznámiť túto skutočnosť exekučnému súdu), vyplýva z ustanovenia § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanci v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona. Exekútor sa zbaví zodpovednosti, ak preukáže, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho požadovať. Toto ustanovenie obsahuje všeobecnú prevenčnú povinnosť súdneho exekútora predchádzať vzniku škody v rámci exekučného konania.

Zodpovednosť súdneho exekútora je v tomto prípade objektívna bez ohľadu na zavinenie, s prípadnou možnosťou liberácie.

Ak sa sťažovateľ v situácii, keď vedel, že právnym predchodca žalobkyne podal žalobu o vylúčenie veci z exekúcie, rozhodol v exekúcii predajom spornej nehnuteľnosti pokračovať a dražbu vykonať, nesplnil si svoju prevenčnú povinnosť a vzal na seba z tohto rozhodnutia plynúce riziko.

Z rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 11 C 321/98-24 z 22. januára 1999, ktorý nadobudol právoplatnosť 6. apríla 1999, ktorým bolo určené, že odstúpením Ing. M. S. od zmluvy sa táto od začiatku zrušuje, vyplýva, že vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti nebol povinný, ale Ing. M. S., keďže účinky platného odstúpenia od zmluvy pôsobia ex tunc a platným odstúpením od zmluvy zanikajú všetky práva a povinnosti oboch strán, ktoré pre ne vyplývajú zo zmluvy. Je teda nepochybné, že sťažovateľ predal vec nepatriacu povinnému, čo je neprípustné. Z tohto dôvodu nie je možné akceptovať ani námietku sťažovateľa spočívajúcu v tvrdení, že predal nehnuteľnosť, ktorá bola vo vlastníctve povinného.

Citované právne závery uvedené v rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 364/2009-330 z 24. februára 2010 v spojení s právnymi závermi uvedenými v rozsudku okresného súdu č. k. 22 C 138/2000-179 z 13. júna 2006 sú preto podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska udržateľné a nemožno ich v žiadnom prípade považovať za arbitrárne.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, podľa ktorej mohol právny predchodca žalobkyne podať „*námietky proti príklepu, podať odvolanie proti rozhodnutiu súdu, ktorým súd schválil príklep, využiť mimoriadne opravné prostriedky proti rozhodnutiu súdu, a to dovolanie, resp. podnet na podanie mimoriadneho dovolania*“, ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle už citovaných ustanovení Exekučného poriadku (§ 147 ods. 1 a § 148 ods. 1) právny predchodca žalobkyne nebol osobou oprávnenou na podanie námietok proti príklepu, pričom proti rozhodnutiu súdu o príklepe nie je prípustné odvolanie. Rovnako neprichádzalo do úvahy podanie dovolania právnym predchodcom

žalobkyne, keďže dovolaním je možné napadnúť len rozhodnutie odvolacieho súdu. V prípade rozhodovania exekučného súdu o námietkach proti príklepu, ako aj o schválení príklepu ide o jednoinštančné konanie. Navyše, dovolanie môže podať len účastník konania (aj exekučného), ktorým právny predchodca žalobkyne nebol. Podnet na podanie mimoriadneho dovolania nemožno považovať za účinný právnym prostriedok nápravy, keďže závisí len od rozhodnutia generálneho prokurátora Slovenskej republiky, či takémuto podnetu vyhovie a mimoriadne dovolanie podá.

Sťažovateľ v sťažnosti tiež namietal, že právny predchodca žalobkyne stratil možnosť disponovať s nehnuteľnosťou nie uskutočnením dražby, ale až právoplatnosťou rozhodnutia súdu o schválení udelenia príklepu, na základe ktorého sa vydražiteľ stal vlastníkom draženej nehnuteľnosti, a preto nie je daný jeden zo základných predpokladov zodpovednosti za škodu, a to príčinná súvislosť medzi údajným protiprávnym konaním sťažovateľa a údajnou škodou vzniknutou žalobkyňi. V súvislosti s touto námietkou ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ v danom prípade neinformoval exekučný súd o podaní excindačnej žaloby Ing. M. S., hoci tak urobiť mal, a preto nemal exekučný súd nijaký dôvod neschváliť udelenie príklepu v prospech úspešného vydražiteľa. Za týchto okolností ani táto námietka sťažovateľa neobstojí.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že námietky sťažovateľa k napadnutému rozsudku krajského súdu sú zjavne neopodstatnené, a preto ním nemohlo dôjsť k porušeniu práv označených sťažovateľom. Na tomto základe ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2010